

UNIVERSALIS S. PATRUM ET SCRIPTORUM ECCLESIASTICORUM. 1840–1845. 176. kötet, 814. hasáb.).

155. Fiesel, Eva: *SPRACHPHILOSOPHIE DER DEUTSCHEN ROMANTIK*. Tübingen, Mohr, 1927. Szekrényessy Margit: *ROMANTIKA A NÉMET ÉS MAGYAR NYELVFILOZÓFIA TÜKRÉBEN*. Minerva-könyvtár, 1937.

156. Lévy-Bruhl, Lucien: *LA MENTALITÉ PRIMITIVE* [1922]. Paris, Presses Universitaires de France, 1960.

157. PEIRCE AND TRIADOMANIA: A WALK IN SEMIOTIC WILDERNESS. Berlin, de Gruyter, 1991.

158. A NEGLECTED ARGUMENT IN FAVOUR OF THE REALITY OF GOD címen fejtette ki az érvet

egy 1908-ban publikált cikkében (*The Hibbert Journal*). A cikk francia fordításban olvasható Gérard Deledalle könyvében: *LIRE PEIRCE AUJOURD'HUI* (Bruxelles, Wesmael).

159. SÉMIOLOGIE DE LA LANGUE. *Semiotica* 1 (1969). 127–135. o.

160. Feigenbaum, Susanne: UPDATING THE FRENCH ON PEIRCE AND GOD. *Semiotica* 94 (1993). 313–321. o.

161. Grauer, Victor A.: TOWARD A UNIFIED THEORY OF THE ARTS. *Semiotica* 94 (1993). 233–252. o.

162. Grauer: I. m. 245. o.

163. JENSEITS DES LUSTPRINZIPS [AZ ÖRÖMELVEN TÚL] (1920). *GESAMMELTE WERKE*. London, Imago. 13. k. 3–64. o.

Kun Árpád

KOLOZSVÁR–NAPOCA

Minden romlandó, és le is rohad tövig.
Dologtalan gyökerek a földben. Rejtőzködő,
kincset érő gyökerek, lenne seftelés,
ha végre kifordítaná őket valaki.
De előbb ez a több tonna por, több
tonna halott kavarg a szélben,
finomra őrölve bedőlnek az ablakokon,
allergiás köhögés az ősapák miatt.
Minden ház elhagyott, ideiglenesen
folyik át a városon egy folyó.
Akiket kilakoltatnának, már nincsenek otthon,
akiket beköltöztettek, még nincsenek.
Tojástánc egymás nyakán.

Minden romlandó. Gyorsan edd a fáról
a gyümölcsöt, amíg hazaérsz, megrohad.
Különben is alig férsz fel a fára,
lökdösődés az ágakon, éretlen, férges almák.
Minden ház elhagyott, már azzal,
hogy felépítették. Ott maradnak
a munkagödrök, a sitt, figyelmeztetésként
a rozsdálló daru. A családok
a kőművesek, villanyszerelők, betonozók
volt munkahelyén élnek mint a gyom.

Akinek sok van, annak sok rohad.
Lehet, hogy van tökéletlenebb hely
a világon, csak mi nem tudunk róla.
Itt ütés, kopás, horzsolás, csonkolás,
törés, szakadás, omlás, rothadás,
élő penész és halott por
az üríteni rohanó időt hirdeti,
a jó étvágyút, a nagy emésztőt.

EGY CSIGA

A hold eleven árnyékot vet rám
nappal is, amikor talppal fordulok
feléje, planéta porból és hamuból,
fegyenctelep és egyszerre filozófia.

Tegnap aztán benézett félig
vakon. Tisztának látott,
mintha mélyen gondolkodnék,
pedig közösültem. Mintha
gondolkodnék: egyetlen szervemmel,
amit valójában minden embernek
belül kellene hordania, mint a nőknek,
rá próbáltam mutatni a halálra,
aki ott táncolt előttem a sötétben.
Mintha a májam, szívem türemkedne ki,
mintha a tudóm. Hogyan fokozzam?

Letakartam a fél eget, a másik felén
pihent a hold. Az ízét éreztem
valami gyümölcsnek, amit az ő fénye
érlel, és édesebb, mint a szőlő és körte,
titokzatos ananász. A közösülés gyümölcse,

amit a Halál fájáról szakított le
Ádám, és visszakinálta vele Évát,
de erről senki nem tud.

Hevertem reménytelenül elszakítva.
A kígyó csúszott át köztem és Zita között,
egész pontosan: egy vastag bőrű, nagy csiga,
mázsás csigaházzal, rajtunk
hagyva nyálát, árva nádszálakon.

Évezredek, amíg a holdba visszaér.